

Над ріллею заспраглою

Леся Степовичка

До 90-ліття Степана Бандери

Над ріллею заспраглою,
неораною, чорною —
орати її ще й орати! —
здіймається сонце червоне.
Ora, ore o Ra! —
молитися сонцю щоденно...
Ім'я Твоє
червоно-чорним тюльпаном
навісні розквітає в степу.
Ім'я Твоє
вітер колише в лісах,
ніби прапор —
Bandiera!
Здобудеш
українську державу,
або загинеш
в борні за неї! —
кликав Ти.
Є держава вже, брате,
І немає її...
Віл остовпілий
римигає жуйку злиденну,
остюками давиться гірко,
сили підвестися нема —
віковічна летаргія триває...
Трапезують
шаблезубі
вовкодухи-вампіри,
опівночі шниряють степом —
цмудять цівочками тонкими
задрімалу волову кров...
Воля або смерть!
Ти сказав
І вкотре народився, Степане.
Яблучко червоне

на чорній тарелі землі...